

den er. Rejsen trættede mig ikke saa lidt, men hvor var der smukt, det dejligste Efteraarsvejr, saa klart og frisk. Vi kørte næsten hele Tiden gennem Skov, det var dejligt at se alle de forskellige Farver i Træernes Løv, jeg glemte næsten Paris derfor. Kl. 9 kom jeg til Paris, det gik nemt med at faa en Droske, den kostede 3 Fr., men Vejen var ogsaa lang. Det var med Nød og neppe, jeg fik Lov til at blive paa det Hjem for tyske Piger, som jeg havde Adresse til, dog troede Bestyrerinden, at hun vilde skaffe Plads, da hun hørte, at jeg var helt fremmed, saa hængte jeg mit Tøj fra mig, hvor jeg kunde komme af med det. Man betaler her 4 Fr. ugentlig for Bolig alene, saa sover man 10 paa en »Sal«, som Frk. Hansen udtrykte sig, men den er ikke stor. Man kan faa alt for 48 Fr. om Maaneden, saa spiser man 3 Gange Kl. 7 $\frac{1}{2}$, 1, 7. I Dag fortalte de unge Piger glædestraalende, vi skulde have Suppe, ja den fik vi; men hvilken Suppe, noget fedt Vand tror jeg, det var, derefter fik vi noget halvkogt Kød med Bønner, det var bedre, men Kødet saa underlig sødt. For at bo saa billigt maa man hjælpe i Huset, der holdes ingen Piger, Arbejdet bliver fordelt mellem de unge Piger, saa en Uge maa nogle, en anden Uge andre gøre Stuerne rene og hjælpe i Køkkenet. Altsaa, bliver jeg, til jeg faar Arbejde, bliver jeg ikke længere. Man maa ikke opholde sig paa Soveværelserne, Spisestuen er i Kælderen, en lang, smal uhyggelig Stue, der ogsaa tjener til Opholdstue. Her er megen Uro og Støj, her er Mennesker fra Rusland, England, Tyskland ja næsten alle Vegne fra, Bestyrerinden taler dansk, men jeg vil jo hellere øve mig i fransk eller tysk. I Morgen vil jeg se at komme til nogle Mestre.

Den 19de Oktober 94.

Naa, jeg søger Arbejde paa Kraft, men endnu har jeg intet Haab. En tysk Dame, som kan fransk, har gaaet med mig og været Tolk, men Folk forstaar mig ikke, naar de endelig er bleven klog paa, hvad jeg vil, finder de det ikke passende for en Dame og siger nej. Jeg har ogsaa været hos to danske Mestre, men den ene var saa gammel, at han næsten ikke kunde tale dansk og pillede kun med lidt Snedkeri selv. Den anden havde et godt Værksted, men vilde ikke have mig, fordi alle hans Svende stod paa Dagløn, og saa frygtede han, de vilde se efter mig og ikke passe deres Arbejde. Nu har jeg i Sinde at gaa til den norske Herre, som jeg er anbefalet til, og bede ham hjælpe mig lidt, thi med Fagter og det ubetydelige fransk jeg kan, kan jeg ikke gøre mig forstaaelig.

Den 20de Oktober 94.

I dette Øjeblik kommer jeg derfra. Det er en ældre